

Jeden

Ked' bola vlčia loď vzdialená iba niekoľko hodín od Mysu bezpečia, strhla sa silná búrka.

Už celé tri dni plávali na sever smerom k Skandiji a more bolo pokojné ako hladina rybníka – čo Will s Evanlyn oceňovali.

„Nie je to také zlé,“ povedal Will, keď úzka loď hladko prerezávala vodnú hladinu. Počul rozprávať hrôzostrašné historky o tom, ako ľuďom na lodiach býva veľmi zle. To mierne kolísanie nemalo v sebe nič, čoho by sa mali obávať.

Evanlyn trochu neurčito kývla hlavou. S plavbou na mori rozhodne nemala veľa skúseností, ale na mori už bola.

„Len aby nebolo horšie,“ povedala. Všimla si totiž, ako Erak, kapitán lode, ustarane sleduje severný obzor a ako dôrazne nabáda veslárov *Vlčieho vetra* na ešte väčšiu rýchlosť. Erak si dobre uvedomoval, že toto podozrivé bezvetrie oznamuje zmenu k horšiemu – a veľ-

kú. Na severnom obzore sa začínala rysovať temná búrková čiara. Vedel, že keď sa im nepodarí včas oboplávať Mys bezpečia a dostať sa do závetria pevniny, búrka na nich udrie plnou silou. Niekoľko minút odhadoval vzdialenosť a porovnával rýchlosť lode s rýchlosťou blížiacich sa mrakov.

„Nestihneme to,“ povedal nakoniec Svengalovi. Svengal, jeho pravá ruka, súhlasne prikyvoval.

„Vyzerá to tak,“ povedal pokojne. Erak si skúmavo prezeral loď, zisťoval, či sa niekde niečo nebezpečne nepovaľuje. Očami spočinul na dvojici zajatcov, schúlených na prove.

„Radšej tých dvoch priviaž k sťažňu,“ navrhol. „A kormidlové veslo takisto uviažeme.“

Will s Evanlyn sledovali, ako sa k nim blíži Svengal. V ruke držal kľbko konopného povrazu.

„Čo sa deje?“ čudoval sa Will. „Snáď si nemyslia, že sa pokúsime o útek.“

Svengal sa ale zastavil pri sťažni a mávnutím ruky ich naliehavo privolával. Obidvaja mladí ľudia sa zdvihli a vratkým krokom prešli k nemu. Will si všimol, že kolísanie lode je výraznejšie a že vietor silnie. Potácal sa k Svengalovi. Počul, ako Evanlyn za jeho chrbtom ticho, ale celkom jadrne zahrešila, keď zakopla a buchla si nohu o stĺpik na uväzovanie lode.

Svengal vytiahol nôž a z kľbka odrezal dva dlhé kusy povrazu.

„Priviažte sa k sťažňu,“ povedal im. „Každú chvíľu sa priženie búrka, akú svet ešte nevidel.“

„Taká, že by nás vietor mohol zmiesť z paluby?“ nedôverčivo sa opýtala Evanlyn. Svengal si všimol, že Will sa

k sťažňu priväzuje súcim námorníckym uzlom. Dievčaťu to veľmi nešlo, takže Svengal vzal povraz, omotal jej ho okolo pása a potom ju pevne priviazal.

„Možno,“ odpovedal na jej otázku. „Ale pravdepodobnejšie vás môžu spláchnuť vlny.“

Videl, ako chlapec od strachu zbledol.

„To nám chcete povedať, že vlny... že sa dostanú až na palubu?“ nechápal Will. Svengal po ňom blyskol očami a uškrnul sa.

„No, to sa rozumie, že áno,“ povedal a ponáhlal sa naspäť na kormu, aby pomohol kapitánovi Erakovi, ktorý už priväzoval mohutné kormidlové veslo.

Will niekoľkokrát prehltol. Myslel si, že loď, ako je táto, poletí po vlnách ako šíp. Teraz sa dozvedel, že vlny sa pravdepodobne dostanú na palubu. Ak sa tak stane, nevedel si predstaviť, ako by sa im mohlo podariť udržať sa na hladine.

„Bože môj... čo to je?“ vydýchla Evanlyn a ukazovala na sever. Slabá tmavá čiara na obzore, ktorú predtým pozoroval Erak, sa teraz zmenila na víriacu čiernu masu. Bola vzdialená ani nie štvrt' míle a tryskom sa hnala smerom k nim. Obidvaja sa krčili pri päte sťažňa, snažili sa objasť drsný borový stĺp a zarývali nechty do jeho dreva.

Potom mraky zakryli slnko a strhla sa búrka.

Prudký poryv vetra vyrazil Willovi dych. Doslova. Taký vietor Will ešte nikdy nezažil. Bola to divoká, živelná sila, ktorá ho zavalila, ohlušila, oslepila, vyrazila dych z prs a nedovoľovala mu nabráť nový: dusila ho a snažila sa odtrhnúť mu prsty od stĺpa. Pevne zatvoril oči, lapal po dychu a zúfalo sa držal sťažňa. Matne začul, ako Evanlyn vykrikla, a cítil, že od neho začína klízať niekam

preč. Poslepiečky po nej chmatol, chytil ju za ruku a priťahol späť.

Prirútila sa prvá mohutná vlna a prova vlčej lode sa strmo zdvihla. Vlna vyniesla loď hore, tam sa zatriasla a začala klzať – *naspäť dolu!* Svengal s Erakom hulákali na veslárov. Vietor im trhal slová od úst, ale posádka, sediaci čelom k nim, videla ich gestá a pochopila. Veslári zaberali tak mocne, až sa drevené dubové rukoväte prehýbali. Klzanie dozadu pomaly prestalo. Loď sa začala driapať hore po vlne, stúpala stále vyššie a stále pomalšie, takže Will čakal, že už každú chvíľu musí prísť ten strašný pád dozadu.

Potom sa hrebeň vlny zlomil a s hukotom sa cez nich prevalil.

Vlčiu loď zavalilo nesmierne množstvo vody, hnalo ju dolu a prevracalo na pravý bok, až sa zdalo, že sa už nikdy nenarovná. Will kričal v smrteľnej hrôze, potom však prudký náraz ľadovej morskej vody jeho krik pretrhol. Odtrhol mu ruky od sťažňa, vnikol mu do úst i do pľúc a kotúľal ním po palube sem a tam, pokiaľ dosiahol chatrný povraz, až kým voda neopadla. Will sa zmietať na palube ako ryba na suchu. Loď sa narovnala. Evanlyn ležala vedľa neho a spoločne sa driapali naspäť k sťažňu. Tisli sa k nemu v bezbrehom zúfalstve.

Vzápätí predok lode vyrazil dopredu a rútili sa po chrbte vlny dolu ako do priepasti. Žalúdky im vyleteli nevedno kam a obaja opäť vykriekli smrteľnou úzkosťou.

Prova skĺzla k najnižšiemu bodu vlny, more okolo sa rozdelilo a prudko zdvihlo do výšky. Voda sa znova hrnula cez palubu, teraz však neudrela plnou silou ako na zlome vlny, a tak sa Will s Evanlyn dokázali udržať.

Voda, ktorá im siahala až po pás, sa prevalila okolo nich. Potom, akoby štíhla vlčia loď tú nesmiernu ťarchu zo seba striasla.

Usilovne pracovali aj veslári, ktorí boli určení na striedanie. Pomocou vedier vylievali vodu cez boky lode. Erak a Svengal sa priviazali v najohrozenejšej časti lode, každý z jednej strany búrkového kormidla, čo bolo mohutné kormidlové veslo. Bolo veľké ako polovica normálneho vesla, ktoré sa v prípade, ako bol tento, používalo namiesto malého kormidlového vesla. Malo väčší záber, takže kormidelník mohol pomáhať veslárom otáčať provu lode. Dnes na to museli použiť silu oboch mužov.

Zdalo sa, že hlboko dolu medzi vlnami vietor trocha stráca na intenzite. Will si chvatne vytieral soľ z očí, kašľal a vyplúval morskú vodu na palubu. Jeho oči sa stretli s vydeseným pohľadom Evanlyn. Mal nutkavý pocit nejakého upokojenia. Ale nedokázal vôbec nič urobiť ani povedať. Neveril, že loď ešte jednu takúto vlnu vydrží.

A ďalšia už bola na ceste, a dokonca ešte vyššia ako tá prvá. Z diaľky postupovala obrovskou brázdou, mohutnela a vypínala sa vysoko nad ich hlavami, do väčšej výšky ako hradby hradu Redmont. Will sa pritisol tvárou k sťažňu a cítil, že Evanlyn urobila to isté. Loď opäť začala svoj strašný pomalý výstup hore po vlne.

Stúpali vyššie a vyššie, driapali sa hore, veslári napínali svaly na prasknutie a snažili sa ťahať *Vlčí vietor* proti spojeným silám vetra a mora. Prv než sa však vlna zlomila, mal Will pocit, akoby loď na poslednú chvíľu svoj boj prehrala. Keď sa náhle rútila naspäť do istej záhuby, od hrôzy vytreštil oči. Potom sa hrebeň vlny ohol a vlna do nich prudko a ničivo narazila. Willa roztočila a hádzala

ním po palube. Zastavila ho iba dĺžka lana, ktorým bol priviazaný. Niečo ho bolestivo buchlo do tváre a uvedomil si, že to bol Evanlynin lakeť. Voda sa cez neho s hukotom valila, potom prova znova zamierila strmo dolu a *Vlčí vietor* začal ďalší šialený pád po chrbte vlny, hrnul sa dolu a rozrážal morskú vodu. Will už nemal silu kričať. Len ticho bedákal a plazil sa späť k sťažňu. Pozrel sa na Evanlyn a zakrútil hlavou. Podľa neho bolo vylúčené, aby toto prežili. Rovnaký strach videl aj v jej očiach.

Erak a Svengal pri kormidle napínali sily, loď skĺzla k najnižšiemu bodu medzi vlnami, po oboch bokoch kormy vysoko vystreklo množstvo vody a celou kostrou lode otriasol náraz. Loď sa rozkývala a opäť sa narovнала.

„Drží sa dobre,“ kričal Svengal. Erak zamračene prikyvoval. Aj keď Willovi s Evanlyn naháňali vlny a víchrica hrozný strach, vlčia loď bola stavaná tak, aby dokázala čeliť práve takto rozbúrenému moru. Ale aj vlčie lode mali svoje pevné medze. A Erak si uvedomoval, že ak sa prekročia, všetci zahynú.

„Tá posledná nás takmer dostala,“ odpovedal. Loď sa už pomaly začala kĺzať naspäť dolu a len vďaka tomu, že veslári v poslednom okamihu zabrali, pretiahla sa cez hrebeň vlny.

„Budeme ju musieť otočiť a skúsiť plávať pred búrkou,“ rozhodol Erak. Svengal kývol na súhlas, s očami prižmúrenými pred vetrom a slanou vodnou triešťou.

„Tak za touto,“ povedal. Ďalšia vlna bola trochu nižšia ako tá, ktorá ich predtým takmer zahubila. Lenže „nižšia“ je klamlivé slovo. Obaja Skandijci pevne zovreli kormidlové veslo.

„Zaberte, sto hromov! Zaberte!“ kričal Erak na veslá-

rov, keď sa vysoko nad ich hlavami zdvihla hora vody a *Vlčí vietor* začal svoj ďalší pomalý, nebezpečný výstup.

„To nie. Prosím, prosím, nech už je koniec,“ bedákal Will, keď zacítil, že prova stúpa nahor. Strach ho pripravoval o všetky sily. Prial si len jedno – aby bolo po všetkom. Keď sa to má stať, tak nech sa loď už potopí. Nech všetko zmizne. Len nech sa tá neznesiteľná trýzeň skončí. Počul, ako Evanlyn vedľa neho sklúčene vzlyká. Objal ju jednou rukou, ale nedokázal urobiť nič, čo by ju upokojilo.

Stúpali po vlne vyššie a vyššie, keď sa ozval známy rev rútiaceho sa hrebeňa a s hukotom do nich udrela vodná hrôza. Potom prova prešla hrebeňom, pleskla o chrbát vlny a letela dolu. Willovi sa chcelo kričať, ale hrdlo mal rozboľavené a nemal už síl. Vydal zo seba len slabé zavzlykanie.

Vlčí vietor sa zarezal do mora na úpäť vlny. Erak ziapal pokyny na veslárov. Čakala ich krátka chvíľa v závetrí ďalšej vlny, ktorá sa blížila, a to bol čas, kedy museli uskutočniť obrat.

„Vpravo v bok!“ kričal a rukou ukazoval smer otáčania pre prípad, že by sa jeho hlas nedoniesol k niektorému z veslárov vpredu – aj keď sa o to vôbec nemusel starať.

Veslári sa zapreli nohami o drevené výstuže. Tí na pravom boku lode priťahovali držadlá vesiel späť k sebe. Veslári na ľavej strane tlačili veslá dopredu. Keď sa loď vyrovnala, zaburácal Erakov povel.

„Teraz!“

Lopatky vesiel sa vnorili do vody a zatiaľ čo jedna strana veslárov tlačila a druhá ťahala, Erak so Svengalom

plnou váhou zaľahli na kormidlo. Dlhá štíhla loď sa hladko otočila, skoro na mieste, a vystavila kormu vetru a moru.

„A teraz všetci naraz!“ kričal Erak a veslári zabrali. Loď musela byť rýchlejšia ako rýchlo sa ženúce more za nimi, inak by ich voda zavalila. Erak sa krátko pozrel na dvoch mladých araluenských zajatcov, úboho schúlených vedľa sťažňa, ale potom ich pustil z hlavy a ďalej sa zaoberal len rýchlosťou lode a držaním kormidla. Keby urobil jedinou chybu, loď by sa otočila na bok, a to by bol ich koniec. Uháňali ľahšie, to poznal. Ale na také úvahy teraz nebol čas.

Z pohľadu Willa a Evanlyn loď ešte stále klesala a stúpala hrozným spôsobom – a od hrebeňa k najnižšiemu bodu prekonávala výškový rozdiel päťdesiat stôp. Teraz sa však dala lepšie ovládať, plávali s morom, už proti nemu nebojovali. Will cítil pokojnejšie pohyby lode. Voda na nich ďalej striekala a pravidelne ich zalievala, ale desivé kĺzanie dolu sa už skončilo. Loď teraz plynulo plávala po vodných masách, ktoré sa vzdúvali pod ňou i okolo nej, a Will si začínal myslieť, že *možno* majú maličkú nádej na prežitie.

Bolo to však iba *možno*. Cítil, ako sa mu pri každej vlne, ktorá loď vyzdvihla, od hrôzy zvierajú vnútornosti. A vždy, keď ten pocit zažíval, to mohlo byť naposledy. Oboma rukami objal Evanlyn. Cítil, ako sa ho chytila okolo krku a svoju studenú tvár tisla k jeho tvári. A tak obaja hľadali a našli úľavu aj odvahu jeden u druhého. Evanlyn vzlykala úzkosťou. A Will taktiež, ako si sám prekvapene uvedomil – a stále dookola mumlal nezmyselné slová, volal Halta, Cuka, kohokoľvek, kto by ho

mohol počuť a pomôcť. Ale ako prichádzala vlna za vlnou a *Vlčí vietor* sa stále držal na hladine, neznesiteľná hrôza ustupovala a na jej miesto nastúpilo úplné vyčerpanie. Will nakoniec zaspal.

Sedem ďalších dní bola loď hnaná neustále ďaleko na juh, von z Úzkeho mora až do Nekonečného oceánu. A Will s Evanlyn sa chúlili pri ťažni – premáčaní, vysilení, premrznutí. Ochromujúci strach zo smrti neopúšťal ich myseľ, ale postupne začínali veriť, že sa im možno podarí prežiť.

Ôsmy deň vysvitlo slnko. Pravdupovediac, bolo mdlé a pošmúrne, ale bolo to slnko. Prudké stúpanie a padanie do hĺbky ustalo a loď opäť hladko kĺžala po pokojných vlnách.

Erak, s fúzami a vlasmi plných soli, unavene zatiahol za kormidlové veslo, loď opísala ladnú zatáčku a znova zamierila na sever.

„Smer Mys bezpečia,“ prikázal svojej posádke.